

Lara de Moor, Prop Table (after El Greco), 2018, olieverf op doek, 102 x 129 cm

Lara de Moor,
Prop Table (after El Greco), 2018

MUSEUM GORSSEL MORE,

Op de tafel ligt een stapel voorwerpen: beelden, een paar bosjes bloemen. Een mysterieuze web van draden omgibt vervolgens met de hele opstelling, maar licht de objecten wel deeglijk bij elkaar te houden. Het tafereel doet eruit alsof er als moment vast kon geboven of misschien al after El Greco, kan immers op twee manieren opgevat worden: dat het niet alleen naar een eender kunststreek is geschied, maar ook letterlijk de situatie ná de vooranganger toont. Het grote voorbeeld voor Prop Table is de onbetreerde aquarel (1620-1633) van de Grieks Spaanse renaissance-schilder. Het is in zijn kenmerkende, expressieve Penning woon, een prijs voor iemand die de figuratieve kunst vanaf de vorige eeuw. Het zwaartepunt van de collectie ligt op de jaren twintig tot en met veertig, maar dat het museum bezig is een inhaalslag te maken op het gebied van hedendaagse kunst. "We hebben het nodig werk tussen 2000 en 2010, maar van daarna hebben we nog weinig". De Lara om De Moors monumentale schilderij aan te schaffen deed zich voor toen het museum de Sacha Tarja Penning woon, een prijs voor iemand die de figuratieve kunst zowel stimuleert als promoot. Dit jaar ging de prijs voor het eerst naar een instelling, Koopmans: Er was voor ons geen twiifel mogelijk, het gebedrag mocht niet verdwijnen in het grote geheel, maar moest geïnvesteerd worden in een kunstenaar van nu.

De Moors schilderijen tonen vaak interieurs waarin zich geen mensen bevinden, maar waarin nog sporen van hun aanwezigheid te vinden zijn. Tot de collectie van Museum MORE behoren ook twee andere schilderijen van De Moor: Fessel (2015) toont een lege kamer, waarin een met water gevulde plastic zak met een straatje leegloopt. Op Winlow (2013) is een raam verschenen achter een spookachtig gordijn. Qua sfeer doen ze denken aan de magisch-realistische kunst van Pyke Koch

en Carel Willink, die ruim verleggenwoordigd zijn in de museumcollectie. Hun werk heeft ook vaak een combinatie afgeen. De aankoop is volgens Koopmans zowel een verknoping als een verlegging van de collectie. Het werk van De Moor past in de traditie die we in dit museum laten zien. Het gevoel van mysterie in haar schilderijen is heel sterk en is enigzins te vergelijken met de manier als Koch, maar dan zonder personages. Hoewel ze erg eigenzinnig is, kan je ook spannende combinaties tussen haar kunst en die van anderen maken, bijvoorbeeld die van fotografen. Je zou een schilderij als Prop Table after El Greco bijvoorbeeld naast een foto van Erwin Oud kunnen hangen.

De manier van combineren is al te zien in de collectiepresentatie Dwaer Juten, die figuratieve kunst uit de periode 1913 tot en met 2013 met elkaar combineert. De hele expositie is op een associatieve, niet-chronologische manier ingericht. Er hangt bijvoorbeeld een verlaten stadsgedraai van Carel Willink, met zijn kenmerkende dreigende licht tegenover Amoué Killians schilderij Cubicles, waarop een lege kantoorruimte eenzelfde onheimelijke sfeer uitademt. De Moors Winlow is het recentste werk en hangt in de directe nabijheid van een veel wilder geschiederd meubel naast een gordijn (gemaakt door Pat Andriën) en een versild portret door Emo Verkerk, waarop het gezicht is uitgewist. Je kunt door de expositie wandelen en schilderijenlucht's ongeschikt schilderij of tijdperk met elkaar verbinden.

Een aankoop als Prop Table zou - gezien het aankoopklimaat - met het geld van een prijs met een heel duidelijke missie, en natuurlijk vanwege de monumentale afmetingen van het schilderij - opgevat kunnen worden als een statement. Koopmans: "Met dit schilderij laten we aan de bezoekers zien waar het museum voor staat: eigenzinnige figuratieve kunst, waer van eigenzinnig. De Moors schilderijen zijn heel eigen, je zet bijvoorbeeld haar achtergrond in de installatiekunst terug. Tegelijkertijd passen haar schilderijen goed bij wat we aan hedendaagse kunst tonen: geen kunstenaars die direct teruggrillen op hun voorgangers, maar juist met figuratie omgaan met een manier die van nu is."

MAARTEN BUSER
is dichter en kunstcriticus

Lara de Moor, *Prop Table (after El Greco)*, 2018, olieverf op doek, 152 x 219 cm

Op de tafel ligt een stapel voorwerpen: belletjes, een paar bossen bloemen, kleurige stoffen en zelfs een stel vleugels. Een mysterieus web van draden omspant weliswaar niet de hele opstelling, maar lijkt de objecten wel degelijk bij elkaar te houden. Het tafereel ziet eruit alsof er elk moment wat kan gebeuren of misschien al is gebeurd. De ondertitel van het schilderij, *after El Greco*, kan immers op twee manieren opgevat worden: dat het niet alleen naar een eerder kunstwerk is geschilderd, maar ook letterlijk de situatie ná de voorganger toont. Het grote voorbeeld voor *Prop Table* is *De onbevleete ontvangenis* (1607-1613) van de Grieks-Spaanse renaissanceschilder. Het is in zijn kenmerkende, expressieve stijl geschilderd en toont de Heilige Maagd omringd door engelen. Je herkent de elementen die beide schilderijen delen: de gewaden, vleugels, bloemen. De Moors schilderij is echter rondt verstill: nergens personen, alleen voorwerpen. Van de engel- en kopjes op het origineel heeft ze uien gemaakt, de bloemen heeft ze ingepakt.

Prop Table is sinds kort in bezit van Museum MORE, dat zich toespitst op figuratieve kunst vanaf de vorige eeuw. Het zwaartepunt van de collectie ligt op de jaren twintig tot en met veertig, maar artistiek directeur Ype Koopmans legt uit dat het museum bezig is een inhaalslag te maken op het gebied van hedendaagse kunst. 'We hebben het nodige werk tussen 2000 en 2010, maar van daarna hebben we nog weinig. De kans om De Moors monumentale schilderij aan te schaffen deed zich voor toen het museum de Sacha Tanja Penning won, een prijs voor iemand die de figuratieve kunst zowel stimuleert als promoot. Dit jaar ging de prijs voor het eerst naar een instantie. Koopmans: 'Er was voor ons geen twijfel mogelijk: het geldbedrag mocht niet verdwijnen in het grote geheel, maar moest geïnvesteerd worden in een kunstenaar van nu.'

De Moors schilderijen tonen vaak interieurs waarin zich geen mensen bevinden, maar waarin nog sporen van hun aanwezigheid te vinden zijn. Tot de collectie van Museum MORE behoren ook twee andere schilderijen van De Moor. *Vessel* (2015) toont een lege kamer, waarin een met water gevulde plastic zak met een straaltje leegloopt. Op *Window* (2013) is een raam verscholen achter een spookachtig gordijn. Qua sfeer doen ze denken aan de magisch-realistische kunst van Pyke Koch

en Carel Willink, die ruim vertegenwoordigd zijn in de museumcollectie. Hun werk heeft ook vaak een onbestemde sfeer. De aankoop is volgens Koopmans zowel een verbreding als een verdieping van de collectie. 'Het werk van De Moor past in de traditie die we in dit museum laten zien. Het gevoel van mysterie in haar schilderijen is heel sterk en is enigszins te vergelijken met iemand als Koch, maar dan zonder personen. Hoewel ze erg eigenzinnig is, kun je ook spannende combinaties tussen haar kunst en die van anderen maken, bijvoorbeeld die van fotografen. Je zou een schilderij als *Prop Table (after El Greco)* bijvoorbeeld naast een interieurfoto van Erwin Olaf kunnen hangen.'

Die manier van combineren is al te zien in de collectiepresentatie *Dwars kijken*, die figuratieve kunst uit de periode 1913 tot en met 2013 met elkaar combineert. De hele expositie is op een associatieve, niet-chronologische manier ingericht. Er hangt bijvoorbeeld een verlaten stadsplein van Carel Willink met zijn kenmerkende dreigende lucht tegenover Arnout Killians schilderij *Cubicles*, waarop een lege kantoorruimte eenzelfde unheimische sfeer uitademt. De Moors *Window* is het recentste werk en hangt in de directe nabijheid van een veel wilder geschilderd meisje naast een gordijn (gemaakt door Pat Andrea) en een verstill portret door Emo Verkerk, waarop het gezicht is uitgewist. Je kunt door de expositie wandelen en schilderijenduo's ongeacht schilderij of tijdperk met elkaar verbinden.

Een aankoop als *Prop Table* zou – gezien het aangekocht is met het geld van een prijs met een heel duidelijke missie, en natuurlijk vanwege de monumentale afmetingen van het schilderij – opgevat kunnen worden als een statement. Koopmans: 'Met dit schilderij laten we aan de bezoekers zien waar het museum voor staat: eigenzinnige figuratieve kunst, wars van epigonisme. De Moors schilderijen zijn heel eigen, je ziet bijvoorbeeld haar achtergrond in de installatiekunst terug. Tegelijkertijd passen haar schilderijen goed bij wat we aan hedendaagse kunst tonen: geen kunstenaars die direct teruggripen op hun voorgangers, maar juist met figuratie omgaan met een manier die van nu is.'

MAARTEN BUSER
is dichter en kunstcriticus